

Izbaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Léposloven tednik.

Číslo 11.

V četrtek 11. marca 1852.

III. tečaj.

U s p o m l a d i. *)

Krasne naše so gorice,
Tak veselo zelené;
Zvončki, pevčice, zlatice
Cvetke ženejo mladé.
Jasne jih rose nebesa,
Zlata luna, zvezdice;
Iz nebeškega očesa
Zliva mir se jim v sercé, —
Sladko dije po planjavi
Duh budeči vigrédi,
U dolini, na višavi
Vse povsod se veseli.
Val jezera igrajoči,
Ziblje ladijo lahno,
Po ledini šumljajoči
Potok žene vodico.
Ptičov glasne melodije,
Se po logu zlivajo,
Kjer se perce s percam vije,
Sence s senco objemajo.

Kupe gor v nebó moleče,
Tak ponosno tu stojé;
I zmir višej, se versteče
U oblakih zad kipé.
I kaj serce bi tož'valo,
Čelo kaj oblak mračil?
Kaj bi tužno žalovalo
Od sovražnih ptujih sil?
Prosto vstaja zora zlata
Se cvetica sreberni,
Pomlad krasna i bogata
Prosto sama oživi! —
I zato pletite vence
Si veselja, radosti;
Proč moreče plahne sence,
Proč tugobe in skerbi!
Vedno stari Bog saj biva,
Zvezde nam še svetijo,
Val valove naj spodriva, —
Upa rožce še cvetó! —

Milica Ž.

*) Ponaglimo se uverstiti pričujočo mično pesmico, ktero je nam pred nekaj dnevi mlada iskrena domorodkinja iz Krajskega poslala. Lépo znamnje, da se domorodni duh tudi med našim krasnim spolom čedalje bolj zbuja in razvija. Priložen je bil sledeči listič: »Sprejmite tudi iz naših krajev vzbujeni glas majke Slave; dalječ u naših gorah šim začula mile glase Josipine, cvetice našega spola. S tako mičnimi glasovi uzbuja vse nje posestrime Slovenke za domovino, da se pri vsi svoji nemogočnosti vunder nisim mogla zderžati nje uzbujajoči ljubezni odpisati! Tukaj mala poskušnja, ako jo uverstiti blagovolite, da tudi ona začuje, da nje besede niso u veter govorjene, da zaznade kakšen duh pri nas, u »raju Slovenije« biva! Ako ta mala poskušnja svojo pot doseže, mi boste dovolili, da u bodoče še kake večje stvarice pošljem. Živili Slaveni!«—Serčno prosimo za obljubljeni reči. Prav radi jih bomo po »bčeli« razglasili.

Vred.

Ž g a n j e p u s t a.

Zimsko solnce se čez poldan nagiba in jo urno proti zatonu spè; v prostorni kmečki veži skerbna gospodinja semtertje teka, ne ustavi nog, da bi z očmi skup trenula, ne opešajo jej roke, vedno jih giblje, sadaj mesnino v razbeljeno peč pristavlja, ali okusne klobase prevrača, sadaj zarumenelo pečenko verti ali praži.

Nad večernimi holmi že zadnje solnce v tancih hlapovih miglja, še enkrat se ozre na veseli dan, ter zderkne za hribe, da bi jutrašnjega dne spet tiho puščobo obsijalo. Bolj in bolj preganja svitlobo mrak iz doline; le še ledene kopice zračnih planin se zlata leskečejo in okroglo nebo spreminjavastih barv igra.

Tihota, vedna spremljevalka mirne noči, se po vasi razteguje, tolčenje in ropotanje neha, vpitje in krik obmolke; že se tudi nad hišami visoko v cerkvenim stolpu veliki zvon svečavno oglasi in po večernim zraku doné vse prebivavce k molitvi spodbada. Z gorečimi željami se vsak zahvali za odrešenje sveta, kar velik hrup po občinski ledini zaženo. Kaj mora neki to biti? Ali je nas Bog s hudo nesrečo ognja obiskal, ali se je kaka druga nesreča pripetila? Odvrčuj Bog od nas vselej požare; nobena nesreča naj se nam ne naključi, sadaj le vesela mladina pust zažiga. Pustni večer je mladeži, kar mi je znano vsaj med Mengšem, Kamnikom, Cerkljami in Kranjem čas neznane radosti. Hlapčiči in dečle vsake vasi oklepane metle, na drogih natakunjene škopnike, otepe, brinove butare s perišem tlečih šibinj zanetè, slama se ko blisk oblizne, brinje prasketa, verše ga plamteč zubelj zagerne in očem perkrije. Lahkonožni otroci se z gorečimi baklami na široki pašnik v teku spustè, ondi po trati skakljajo in cincajo, vertè se in plesaje bakle kviško lučajo in šterkajo. Kakor zvarjeno goreče železo pod kladvom svitel curk brezbrojnih isker odsiplje, da po tleh padaje cverketajo, ravno tako se od bakel po zraku plavajoči oblačič žarnih ogorkov utrinja, se guglje in ziblje po nemirni sapi, da vso dolino v ognjeno morje spreoberne. Tudi dečki vpijejo in vriskajo, da šunder do nebes rine. V okolnih brežinah, planinskih berdih hočejo tudi prebivavci pokazati, da pri njih živo vkoreninjenih šeg čistanih preddedov ptuje navade še niso spodrinule. Nakopičenim vejam podtaknejo žerjavice, dim suklja, ognjen steber se veselo kviško zaganja; vsa dolina je tako z rudečim vencem gorečih germad obdana. Mnogoteri občutljivi dušo gledavca spreminjajo, ko bliš in svitloba noč premagata, ko kervava zarja po oblacih stopi, da se po drevji in po ljudeh rudeča luč razlije.

Nevedama se misel ptujcu vrine, kaj bi to žganje neki pomenilo. Radovedno se oberne h kacemu domačemu, spominj tega otročjega praznika zvedeti. Pa malo se še ve od pomembe; le stara navada pravijo, je to. Domač sim, pa meni se je doletas ravno taka godila, dokler mi ni sivobrad mož povedal, da so naši predniki vsako leto obsorej povesimo prediva zažgali, ga po zraku naravnost zagnali ajdovski Boginji (morde Kupali?) v čast. Dalje ko je po zraku goreče predivo derknulo, večí lan je druge pomladi zrasel. Odtod ta navada izvira; le mesto prediva sadaj metle, slamo in brinove veje zažigajo. Včasi si tudi več vasi le eno ledino zbere; semkej prihrume vsi dečki pust žgat; velike burke uganjajo, nekteri se naslednje še celo kej spulijo in skavsajo. In tako preteče veseli pustni večer.

J u t e r n i c a.

Zbudi se mi trudno oko,
Zri u nebo se visoko;
Zora lepa, zora zlata
Že odpira svitla vrata!

Na visokih gor verhonce
Rujne žarke zлива sonce;
Veličastno se dviguje
Mileg' Boga oznanuje!

Iz pod gore u dolice
Bistre tekajo vodice;
Po kamencih se drobijo
Božjim glasom žuborijo!

Po germičih, po gošavah
Svitlo zlatih zelenjavah,
Truma ptičic žvergoleva
Dobrem Bogu hvalo speva!

Mili glasi iz herdine
Zlegajo se u doline;
Spevajo pastirci zali,
Da so s Bogom opet vstali!

Tako tudi serce moje
Bogu spevaj čute svoje:
Mili — blagi — jaki Bože
Vse oj vse se s teboj može!!

Orožen.

Svete ptice Slavjanov.

Med družimi živalmi so stari Slavjani posebno nektore ptice v visokej časti imeli. Vzrok tega spoštovanja je mende v podobnosti ptice in človeške duše iskati. Kakor se ptice lahkega krila visoko pod nebo zaženó, se povzdiguje tudi naš duh na nevidljivih perutah do nebeških višav. Pobožni Slavjani so jeli taj to priliko častiti in posvečevati. Naj svetejše ptice so jim bile:

Kukavica

V verozakonu starih Slavjanov se pripoveduje, da se je naj višji Bog v omēnjeno ptico spreobrnul, da bi ljudem življenja namēn in konec razodel. Zato je bila naj večja pregrēha kukavico umoriti. Kdor je kaj tacega storil, je bil naravnost k smerti obsojen. Da imá ta ptica lastnost prorokovanja, še dan današnji marsikdo po praznej véri mēni in misli, da mu zna kukavica število let, katere bo še živel, oznaniti. Zatorej se o spomladi pazljivo posluša, kolikokrat bo kukavica prvič zapela in mu skoz to število zdravih let napovedala. Jedna česko-slovenska pēsem poje:

Zakukaj kukačka

Z visokého bučka:

Kelko mi rokov daš

Kým puojdem na sobaš.

Serbi imajo prav mične pravlice o kukavici; med drugim tudi pripovedujejo, da je kukavica takole postala: Kukavica biaše (je bila) od začetka zala dēvojka. Imela je jedinega brata, kterega je čez vse ljubila. Vderó Turčini v drago domovino in vse, kar puško nositi more, se jim postavi v bran. Tudi brat omēnjene dēvojčice se vojšakom pridruži. Vendar osoda hoče, da mora na bojišču za dom in vero junaško svojo kerv preliti. Sestra to zvēdeti se podá na brēg žuborečega potoka in mēša svoje solze z bistro vodicó. Tu se tako dolgo plače in žalosti, da se

Bog nje vsmili ter jo v kukavico premēni. In še dandanašnji se čez lice Serbinke solzice vderó, če kukavico zasliši in če je popred dragega brata v vojski zgubila.

Tudi v maloruskih pesmah je kukavica ptič žalosti in bridkosti, in ruske pravlice še pristavijo, da je mlada dévojka po nekej vračarici (copernici) v kukavico premēnjena bila.

Lastavica.

Ta je Slavjanom od nekđaj posvečena ptica. Ni le sladka oznanica mile vigredi, temuč tudi ljubezni. V hramu svetlega Boga Rugevita so duhovniki lastavice celo nad podobo Boga gnezdice dēlati pustili. Tudi sedaj se vsakdo veseli, če ljubo ptičico pod svojo streho gnezditi vidi. Nobeden Slovenec ne bo te premile živalice razžalil; rad jej še kako dilico na kak tram pribije, da si ložej gnezda narejati zamore.

Sokoli.

Kralodvorski rokopis pripovēduje, da so se tim pticam lastni gaji redili. Zaboј v omenjeni zbirkі svetega serda poln, da jim ptujec pravice krati in vērō predēdov zatira, takole poje:

i vihanie z haiev vse krahuje,
plašihu krahuje z lēsov.

Iz tega se vidi, da so sokole ali krahuje, kakor jih Zaboј zove, tudi u velikej česti imeli.

Golobice.

Bile so te milotice podoba človeške duše, ki je že svoje mervto prebivališče zapustila. Pomēmbna je tudi po priči nekega starega pisatelja navada Dolgogradcev, ki takole pripovēda: Če kdo nenaravne smerti zamerje, mu žlahta na njegovo gomilo ranto zasadi, ki imā na zgornjem koncu iz lēsa zdēlano golobico. Ta se proti tistemu kraju oberne, kjer je njih prijatelj smert storil.

Gavrani.

Porfiri spričuje, da so gavrani podoba Svantevita bili. Svantevit je bil pa Slavjanom Bog prorokovanja. Tudi Apolonu je gavran posvečen. Zato se je tudi gavrana ta lastnost priјela. Naš pisatelj Murko v svojem slovarju pripovēduje, da med prostim ljudstvom pravlica živi, da je neki mož nekega gavrana imel, kateri mu je, kolikorkrat se je domu vernul, vsevēdoč vse zakrito in nerazodeto odkril in povēdal. Gavrani so bili poslanci Bogov, kakor jih v narodnih pēsmah pogosto najdemo. Lēpa navada Serbov, se med seboј pobratiti in posestriti, se je clo čez gavrane razširila, kakor nam neka pēsem kaže, u ktorej žlahtnica dva gavrana svoja pobratima pozdravlja.

Današnje dni imamo Slovenci posebno lastavico, plisko in černjevko za ljubo. Bog prenesi, jim gnezda razdreti ali kako clo vmoriti ali vstreliti.

I. bukve iz Iliade.

(Dalje.)

Rekši tako ju odpošlje, silno povelje naročiv,
Nerada se podasta, ob bregu pušenoga morja,

- Dokler dosegla sta mirmidonske šotore i ladje.
Najdila sta le tam pri šotoru i ladji čerui
330. Njega sedeti, ju vglédavši pač ni vesel bil Ahilej,
In ona osupnjena i spoštovaje vladarja
Tam stojita, ničesar ne govore ne prašaje,
V duhu spoznal pa je nju naročilo i tak beseduje:
Dobro došla poročnika — poslanca človeška i božja,
335. Stopita bliže, kriva nista vidva temuč Agamemnon!
Ki je vaju poslal zavolj deklice, Brizove hčeri;
Čuj taj bogorojeni Patrokles, pripelji deklino,
In jima jo daj, da odpeljeta jo, pa sama naj
Pričata pri zveličanih bogeh i ljudeh umerjočih
340. In pri besastem kralju, kadar enkrat še bi moje
Trebalo bi o pripomoči, neslavne pogube braniti
Druge; zares v nesrečni divjosti on buri vihraje,
Da ne vidi ničesar celó ne spredej ne zadej,
Tak na primér bi Ahajci se bili, da srečno izteče.
345. Tak govori, Patrokles pa dragoga sluša tovarša,
Iz šotora pripelje Brizovo hčer lepolično
In jo odda, ona se pa vrneta k ladjam Ahajcev
Ino nevoljna potovala z njima je ženska. Ahilej
Pa pretakaje solze sedi od tovaršev odločen,
350. Tam na brežini sinjega morja in gleda u vodo,
Mnogo pa prosil predrago je mater, roké dvigovaje:
Mati, ker si me rodila za kratko življenje le tukaj,
Mi dodeliti vender bi čast Olimpovi mogel
Cen, gromeči v višavah, pa dal mi ni zdajci nar manjše,
355. Ko mi Atrejevič, mogočni vladar Agamemnon
Storil nečast je, ker vzamši mi dar, ga posede. —
Tak je govoril solzé se, ga slišala mati preslavna
Tam sedijoča v globini morja pri starem očetu,
Kakor oblak prišine iz sinjega morja na komljo,
360. In se vsede potem na stran jokajočega doli
In ga boža z roko ter reče besede i pravi:
Dete, kaj plakaš? kaka britkost ti dušo obšla je?
Nuj, povej in ne hrani u sercu, da veva oba saj!
Nagovori jo globoko ječe berzonogi Ahilej:
365. Znano ti je, čimú ki veš vse, praviti toto;
Šli smo bili prot Tebi, Eetija svetomu mestu
In smo razderli jo ter unesli vse od ondoli,
In sinovi Ahajcev zdelé si spodobno med sabo,
Zberejo Atrejeviču Brizovo hčer lepolično;
370. Ali Krizes, duhovnik dalekostrelca Apola
K ladiam votlim prišel je Ahajcev, jeklom obdanih
Hčer oprostiti hoteč, prinesel nezmerno odkupo,
Venec pa deržal v rokah je dalekostrelca Apola
Žezlu na zlatem in poprosil vesoljne Ahajce,
375. Naj bolj pa Atrejeviča oba, vreditelja ljudstev;
Vsi na mestu sicer poterdijo drugi Ahajci
Spoštovati duhovna i drago odkupo prejeti;
Ni pa dopadlo letó Agamemnu, Atrejeviču;

- Ampak odpošlje ga z gerdo i silno besedo mu reče.
380. Starček, razžaljen, zopet odšel je i njega molitev
Vslušal Apolo je, ker mu je neskončni prijatelj,
Ter spusti v Argive zlo strelico, gostoma zdajci
Padajo ljudstva, pušice boga pa letijo po širem
Tabru Ahajcev čez in čez i dobro vedoči
385. Vedeževavec pové naročilo nam dalekostrelca.
- (Dalje sledi.)

Književni pregled.

* Težko pričakovani serbsko-nemško-latinski slovar Vuka Št. Karadžića je popolnoma donatisnjen. Kmaló ga bodo vsi naročniki v rokah imeli. — Komej je to obširno delo tiskarnico zapustilo, se je od njega spet nova knjiga pod naslovom: „Narodne pripovedke,“ nabrane v različnih krajinah serbskega naroda (iz Bačke, Srema, Serbije, Hercegovine, Boke Kotorske), ravno tiskati jela. Knjiga bode okoli 15 tiskanih pol obsegla in za tiste, ki si jo do konca mesca junija naročijo, 1 gld. sr. v bankovcih veljala. Naročnina se imá spisatelju (Landstrasse, Heumarkt Nr. 517) na Dunaj pošiljati. Tudi vredništvo bčele bo rado naročilne denarje prejemale in na svoj kraj odpravljalo. — G. spisatelj je mēnil pred vsim drugim svoj spis o običajih in životu serbskega naroda tiskati dati, vendar ga je za zdaj, dokler ravno imenovane pripovedke tiskane niso, odložil, ker mu morebiti še mnogo vésti, te spis dopolniti, iz različnih krajev priti more.

* Veliko dēlo ravno zamerlega Jana Kollarja: „Staroitalia plavjanska“, ki se na državne stroške tiska, prav pridno napreduje. prvi del je že dokončan.

* Kakor je znano, je lani g. Dr. Pichl u knjigoškladu Jaroslava Pospišila v Praze precej obširen: „česki společenski zpěvník“ izdal, kateri je moral berž drugokrat natisnjen biti. Ravno kar so k taistemu od Fr. Martineca, uda stanovskega igrališča, tudi napevi izšli. Knjižica, 8 pol debela obseže 123 napevov in veljá le 20 kr. sr.

* Izverstni poljski romanopisec J. L. Kraše sky je komej romane: Kordecky in Hrycko izdal, že spet novo povēst: „Žluté jablk o“ v 4 delih oglašuje.

Z m e s.

Iz življenja Petra Velicega.

Peter I. Veliki je že od mladih nog zmiram s nepokojnimi puntarskimi Strelci veliko opraviti imel. Njegova sestra Sofija bi bila sama rada kraljevala; torej se je s pomočjo Strelcev vedno na ruski prestol vzdignuti poskušala. Le s naj ostrejšimi pripomočki se je Peter svoje prebrisane vladohtevne sestre ohranil. Kako je car nepokojneže kaznoval, pokaže sledeče za vse omikane narode gnjusno ravnanje. Zavolj prejšnjih pregrēh

v političnih zadevah je Peter svojo sestro, ki mu je vse vkljub dělala, v samostan zapreti dal. Trije jej zvesto vdani Strélci se prederznejó jo naprositi, da bi še enkrat poskusila, se vladarstva poprijeti. Peter to zvedeti, se strašno razserdi in da vse tri v izgled, kako naj se puntarji kaznujejo, pred oknom svoje sestre obesiti. Glavarju teh treh nesrečnežev pa prosvi list tako v roko naveže, da je njegova roka v Sofijino sobo molela. Visela je na oknu tako dolgo, da je strohnjena iz zaveze padla. V rěsnici, ljuto je bilo to ravnanje; vendar Rusija svetovladna je tirjala, kar bi človeško serce zavreči moralo. Sofii je potem vse veselje do vladanja prešlo.

* Znano je, kako so pred novim letom nekteri nepokojneži v Sulzbachu žandarje napadli in zmandrali, da so skorej mertvi obležali. Naš iskren domorodec, g. Anton Wolf, okrajni sodnik v železnej Kapli si je pri tej priložnosti vse prizadjal, imenovanim žandarjem pomagati, da jih gotove smerti reši. Njemu gre posebno hvala, da so vsi trije še pri življenju ostali. Za to njegovo človekoljubno prizadetje mu je Nj. veličanstvo cesar 21. januarja t. l. zlati zaslužni križec podeliti blagovolil. S veliko slovesnostjo vpričo vsih vojaških in civilnih glavarjev mu je 29. februarja predsednik deželne nadsodnije, baron Buffa s pristojno besedo v dvorani deželne sodnije zlati križec na persi pripel. — Ednoglasna: slava nj. veličanstvu cesarju je zadonela na koncu slovesnosti.

* Vsi slavjauski listi naznanujejo oporoko rajnega Jožefa Šmidingera, duhovnika na Českem, kateri je pred nedavnim v Hastomicu zamerl in kateri je bil eden naj iskreniših českih spisateljev in podpornikov slavenske književnosti. V oporoci se najdejo samo tak darovi, ki so za dobrodelne naměne določeni. 1. Strakoničkej cerkvi 100 zl. sr. na svete meše; 2. prirodopisnemu in arheologičnemu oddelku museuma posebno za časopis 200 zl.; 3. obresti iz 400 zl. na zakladanje českih knjižnic po domovini; 4. za olepšanje cerkve sv. Martina v Strakoninah 100 zl. seveda obresti; 5. obresti iz 200 zl. za pridne rokodelske učence v Strakoninah; 6. za Strakoničko česko knjižnico 1000 zl. sr.; 7. učiteljem, ki bojo rokodelske detiče in tovarše v prirodnih vednostih učili, obresti iz 100 zl. sr.; 8. matici českej obresti iz 1000 zl. sr. za tiste ude, ktere je on pregovoril, da so k matici pristopili, in ki so poznej osiromašili in ves znesek plačati ne morejo: 1000 zl. sr. je matici za istnigo prepustil, da bi se obresti iz te istnige na podporo Slovakov, Serbov, Horvatov in sploh Jugoslavjanov obračali ali jim ti denarji za pristopnino k matici podarili.

Zraven tega je zapustil še neke podpore pražkemu katoliškemu društvu, potem zavodu za gluhoněme in društvu za zboljšanje cerkvene glasbe in petja.

Milostljivi g. minister uka grof Leo Thun je dragovoljno na se prevzel skerb izveršitelja te oporoke — Bratje! glejte oporoko slavjanskega, domorodnega duhovnika.

* Sopot smo zgubili ednega zmed malega števila tukajšnih domoljubnih Slavjanov. Občno spoštovani c. k. okrožni ranocelnik, Janez Germovnik, je namreč po dolgej bolezni 1. marca, 56 let star na vodenici v Bogu zaspal. Vselej se je skazal zvestega Slovenca in podpornika domorodnih naprav. Pred dvema letama, ko je u tukajšnej bolnišnici babilstvo učil, jo spisal tudi precej obširne porodoslovne bukve za

babice v slovenskem jeziku, ktere so vendar doslej samo v rokopisu ostale. Naj mu bo tam na božjej desnici obilna plača za njegove trude in dobre dela!

* Spominski penez na smert Jana Kollarja od Sajdana je že dokončan in se v broncu po 1 zl. 20 kr in na srebru po 4 zl. sr. prodaja. — Tudi popersje Kollarja od Melnicky-ga bo kmalo dogotovljeno. Samo poslednje roke še potrebuje. Bo neki prav izverstno delo. — Čisti donesek iz slav bala na Dunaju bo za Kollarjev spominik obrnjen.

S m ě š n i c e.

— Živela sta dva zakonska v vednem prepiru. Žena je hlače nosila, kaj čuda tedaj, če je mož dostikrat slabo kosil! Lahko ga je strahovala in včasi mu jih je še nekaj po herbtu naštela, da je bilo kej. Primeri se, da enkrat ko se mož beže pred serdito ženo pod mizo skrije, ravno sosed v hišo stopi. Viditi babjega moža pod mizo se tresti, se grozno začudi, ter ga popraša, kakó je to, da pod mizo sedi. »Jez sim hišni gospodar in sedem, kamor se mi zdi« — mu odgovori mož spod mize.

— V družbi so vganitve zastavljali in vganovali. Vsak je povedal, kar je vedil. Kar hlapec, ki je zraven prišel, reče: Kaj pa je to? Enkrat počí, pa trikrat vdari. — Ker noben ni mogel vganiti, pravi: To je bilo takole: Enkrat sim v Ljubljani mem svetovavnicu peljal in na moč enkrat z bičem počil. Kar me policaj vstavi, prime in sebó pelje. Rečejo mi na stol leči, in mi tri gorke naštejejo, ker so rekli, da je v meslu pokati prepovedano. To je: Enkrat počí, pa trikrat vdari.

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili g.g. 85. g. Jož. Rozman, korar v Št. Andražu (drugikrat); 86. sl. Semeniška knjižnica v Št. Andražu; 87. g. Mih. Stojan, dekan v Brazlovčah; 88. g. Jernej Majhar, fajm. v Očjevjesi; 89. g. Jož. Skarbina, kapl v Naborjetu; 90. g. Andr. Milar, fajm. pod Ljubelom; 91. g. Miha Pikl, korar v Št. Andražu; 92. g. Drag. Rūpsl, kapl. v Brežcah; 93. g. Šim. Praprotnik, okr. komisar v Brežcah; 94. g. Bal. Kozjak, c. k. svetvavec dež. sodnije v Brežcah; 95. g. Drag. Dürnwirth, kapl. v Bekštajnu; 96. g. Ivan Posat, kurat v Sekavi; 97. g. Mart. Kopsič, opravitelj v Sekovskem gradu; 98. g. Anton Fras, namestnik derž. pravdn. v Lipnici; 99. g. Drag. Partl, bogosl. II. l. v Celovcu; 100. g. Dr. Janez Hladnik, c. k. namestnik derž. pravdn. v Velkovcu; 101. g. M. Sodia župnik u Št. Janžu; 102. Dr. Matia Robič, začasni korar v Gradcu; 103. g. Ant. Klemenčič, špiritval v Gradcu; 104. sl. slov. knjižnica v Gradskem semenišču; 105. g. Fr. Rošker, podžupn. pri sv. Petru poleg Radgone; 106. Janez Einspieler, kapl. v Rožece; 107. Fr. Ožgan, kapl. v Žabnicah; 108. g. Rud. Endlicher, uradnik c. k. sodnije v Ložu; 109. g. Št. Pernausl, kapl. pri sv. Janžu na dravskem polju; 110. g. Fr. Ornik, učitel Št. Janžke šole na dravskem polju; 111. g. Fr. Vučnik, učitel pri devici Marii v Puščavi; 112. g. Martin Terstenjak, učitel verozakona v Mariboru.

(Dalje sledi.)